

af anskaffelsessummen eller af vedligeholdelses- og forbedringsudgifter afholdt inden den 1. januar 1993.

Der ses ikke i forhandlingerne om lovforslaget at være fremkommet udtalelser, hvori der direkte og utvetydigt er taget stilling til spørgsmålet om pristalsregulering. Dog udtalte skatteministeren under førstebehandlingen i Folketings-tidende 1992/93, Forhandlingerne, spalte 9603 følgende:

»For det første har vi som sagt i forhold til ejendomsavancebeskatningen gjort os megen umage med, at ingen med rette kunne påstå, at der var nogen form for tilbagevirkende kraft.«

Under andenbehandlingen af lovforslaget udtalte ministeren i spalte 11391-11392, at folketingsmedlem Flemming Hansen havde

»uret i, at loven om ejendomsavancebeskatning har nogen form for tilbagevirkende kraft. Man kan nemlig vælge mellem handelsprisen, købsprisen med tillæg af forbedringsudgift mv. eller vurderingen pr. 1. januar med tillæg på 10 pct. ; eller man kan anmode om en særlig vurdering pr. 19. maj 1993.«

Det fremgår af ministerens bemærkninger under forhandlingerne, at loven ikke skulle have tilbagevirkende kraft, og at dette efter hans opfattelse var sikret ved, at borgeren kunne vælge mellem de tre indgangsværdier, der er i § 4, stk. 3. Disse bemærkninger taler også imod, at der med det formål at undgå tilbagevirkende kraft skulle kunne vælges andre indgangsværdier end dem, som lovgiver efter lovens ordlyd direkte har givet mulighed for at anvende.

Sammenfattende er det derfor min opfattelse, at der ikke er støtte i lovmotiverne for, at anskaffelsessummen kan være den efter personskattelovens § 20 regulerede anskaffelsessum pr. 1. januar 1993, og at det samme gælder i relation til vedligeholdelses- og forbedringsudgifter afholdt inden den 1. januar 1993.

3.3. Formålsbetragtninger

I Skatteministerens svar på spørgsmål nr. 147 af 9. august 2002 fra Folketingets Skatteudvalg og på spørgsmål nr. S 3853 fra folketingsmedlem Ole Stavad henvises til, at den fortsatte adgang til pristalsregulering havde til formål at vise, at de gevinster, som under de hidtidige regler frem til lovændringen i 1993 kunne realiseres skattefrit, fortsat ikke skulle beskattes.

Jeg finder det tvivlsomt, om der er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at anlægge en sådan vurdering:

Som det fremgår af bemærkningerne, var det ikke meningen, at lovændringen skulle have tilbagevirkende kraft.

Det bemærkes herved, at hvis ejendomsværdien pr. 1. januar 1993 med tillæg af 10% eller den faktiske anskaffelsessum tillagt vedligeholdelses- og forbedringsudgifter var lavere end markedsværdien, kunne den skattepligtige begære en vurdering af ejendommen efter § 4, stk. 3, 2. punktum, og derved opnå, at indgangsværdien blev ejendommens markedsværdi pr. 19. maj 1993.

Herved var det som udgangspunkt sikret, at en fortjeneste, som borgeren kunne have opnået skattefrit den 18. maj 1993, også er skattefrit ved salg den 19. maj 1993 og senere.

Så vidt jeg kan se, er der kun et enkelt tilfælde, hvor der kan sættes spørgsmålstegn ved dette udgangspunkt:

Selv om indgangsværdireglerne som udgangspunkt udelukker enhver beskatning af fortjenester, der kunne være hjemtaget skattefrit den 18. maj 1993, kan det tænkes, at der har været skatteydere, som ikke var opmærksomme på, at der inden udgangen af 1993 kunne opnås en vurdering af markedsværdien af deres ejendom pr. 18. maj 1993. Disse skatteydere kan blive udsat for en beskatning af en fortjeneste, der i princippet kan henføres til perioden før 19. maj 1993, nemlig hvis det må lægges til grund, at markedsværdien af deres ejendom pr. 18. maj 1993 overstiger det beløb, der følger af enten den offentlige vurdering pr. 1. januar 1993 med et tillæg på 10 pct. eller den faktiske anskaffelsessum med tillæg af forbedrings- og vedligeholdelsesudgifter.

En hensyntagen til, at der måtte være borgere, der – eventuelt som følge af manglende kendskab til reglerne – har undladt at begære en vurdering af markedsværdien pr. 18. maj 1993 og derved er blevet udsat for en (delvis) utilsigtet beskatning, kan imidlertid efter min opfattelse ikke begrunde, at det anses for bedst stemmende med reglerens formål at anlægge den fortolkning, at alle ejere, hvis regulerede anskaffelsessum med tillæg af eventuel regulerede vedligeholdelses- og forbedringsudgifter pr. 1. januar 1993 er højere end markedsværdien, skal kunne anvende en højere anskaffelsessum svarende til den regulerede anskaffelsessum med tillæg.

Der er en formodning for, at ejendomsværdien pr. 1. januar 1993 med tillæg på 10% i hvert fald i vid udstrækning mindst svarer til mar-